

Chuyện Khi

Năm 1961, miền Tây bị trận lụt nặng lắm, lúa mùa mới cao chừng nửa thước mà nước lụt dâng lên hơn hai thước. Nếu không tìm nơi khác mà sinh sống thì khó qua khỏi đói khát cho đến mùa lúa sang năm. Má tôi như một con mèo, tha bầy con trở lên rừng, về lại quê xưa ở vùng Dầu Tiếng tỉnh Bình Dương.

Thoát được cảnh nước lụt, chúng tôi lại phải đối đầu với thú rừng, loại thú này thông minh có lẽ chỉ kém loài người mà thôi. Đó là bầy khi.

Vì chưa đến 18 tuổi, anh em tôi không thể xin vào làm bất cứ công việc nào cho hãng cao su Michelin, dù chỉ làm cỏ trong vườn cao su, nên đành đi theo làm rẫy với mấy gia đình bạn của má tôi ở ven bờ sông Thị Tính. Đã khá lâu sống quen với dòng nước đục ngầu phù sa chảy hiền hòa ở vùng Hậu giang rồi, chúng tôi cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy dòng nước xanh đen, chảy mạnh thành những cái xoáy sâu hun hút ghê rợn, lòng mừng tượng những loài thủy quái đang ẩn núp ở tận dưới đáy kia, bất ngờ chồm lên trên mặt nước. Dưới sông thì mặt nước đầy vẻ âm u kỳ bí, ven bờ cây dừa đại mộc um tùm. Văng trên rừng tiếng vượn hú chim kêu. Đến đêm nghe tiếng nai lép bép đã sợ; Ban ngày lại thấy khi chạy từng đàn mà thất kinh. Đúng là trái ngược với cảnh thổ mà chúng tôi vừa phải rời xa. Tuy thế rồi cũng phải quen dần.

Sông Thị Tính là một nhánh nhỏ của sông SG chảy ngang thị Xã Thủ Dầu Một. Vùng thượng nguồn này được bao bọc bởi những vườn cao su bao la kéo dài từ Tây Ninh xuống tận Bến Cát. Tuy nhiên rừng cây vẫn còn bạt ngàn, nơi sinh sống của vô vàn thú hoang, mà nhiều nhất là loài khi.

Khi chúng tôi phá rừng, cuốc rẫy, khi kéo ra hàng bầy, ngồi trên rặng cây cao nhòm xuống. Chúng nhảy nhót, chí choé, rồi bắt rận cho nhau. Khi mẹ đyu con dưới bụng, khi cha làm trò khi. Nhất là khi mấy con khi đực này nhìn thấy mấy bà, mấy cô là chúng làm những trò tục tĩu không chịu được.

Nhưng đến khi bắp đã có trái, khoai lang và đậu phộng đã có củ, bọn khi này trở thành đảng cướp chứ không phải là ăn trộm nữa.

Chúng nhổ dây khoai có dính cả củ, ràng quanh người, rồi bẻ bắp dặt vào cho được nhiều, tay còn cầm thêm vài gốc đậu phộng dính đầy những củ. Khi nông dân gõ phèng la rượt đuổi, chúng chạy hai chân như người, tay vung vẩy chiến lợi phẩm cho đến khi bị bắt buộc vất đi một mớ để rảnh tay mà trèo cây. Khi ngồi chót vót trên cao rồi, đàn khi kêu chót chét khiêu khích, nó còn gãi dái như trêu tức chúng tôi. Mấy anh em tôi chỉ có dàn thung (ná cao su) bắn lên tới nó chẳng nhằm nhò gì.

Nhớ hồi còn ở dưới ruộng, mấy ông già xưa thường kể rằng: Ở dưới miệt U Minh, người ta bắt khi bằng cách cho chúng ăn cơm rượu cho say, hoặc cho nghịch nước có pha ớt để bắt. Chúng tôi liền bắt chước.

Ở một khoảng đất trống kế bên bìa rừng, chúng tôi dùng cây nứa cao hơn đầu người, đóng quây thành một vòng tròn đường kính cỡ tám thước, có ràng dây cho chắc chắn, lại cột một cành cây bằng cổ tay từ hàng cây bìa rừng chìa vào giữa vòng vây, nhưng nút đầu vẫn cách mặt

đất gần hai thước. Chúng tôi để vô giữa một chậu đầy cơm rượu , và một chính (tín) nước đã gĩa ớt hiểm bỏ vào, rồi núp trong bụi cây xa xa mà rình .

Lúc chúng tôi làm vòng rào này, bọn khỉ đã bèn mào ra xem , đến khi thấy mọi người về hết, con khỉ đầu đàn chuyển theo cành cây vào giữa vòng để thám thính. Thấy không có gì khả nghi, nó nhảy xuống , bốc cơm rượu lên ăn một cách ngon lành . Cả bầy ủa xuống, giành nhau ăn, lộn xộn như một đám con nít tranh nhau trong đám cúng cô hồn. Khi đã no say , chúng tìm nước uống, mà cái tín nước miệng nhỏ quá, bèn thọc tay vào mà hớt. Nước đã không lấy được, lại cấu xé nhau, nên nước ớt dính tèm lem lên mặt, chúng doạ mắt liên hồi vì xót, một hồi sau, không con nào còn mở mắt ra nổi nên đi ngả nghiêng ở trong vòng rào.

Đến lúc ấy, chúng tôi mới chạy tới, dùng thông lọng lôi cổ từng anh ra mà trối thúc ké. Đúng là trối giạt cánh khỉ.

Mấy anh lơ xe đồ bàn rằng , nên bỏ hết vô bao gởi mấy anh đem xuống Bình Dương mà bán, có khi được khối tiền, chứ biết làm gì với cả trăm con khỉ bây giờ. Quả vậy, họ đã đem về số tiền lớn mà chúng tôi không ngờ. Họ kể lại là người ta mua hết để nấu cao khỉ, và còn chở xuống Sài Gòn Chợ lớn gì đó bán cho Cắc chú ăn óc khỉ sống. Nghe nói bổ lắm.

Có người lại tả rõ ràng y như anh ta đã từng vào nhà hàng : Con khỉ sống bị trối ngồi dưới gầm bàn có phủ khăn trắng, chỉ thò cái sọ lên. Khách ăn lấy bữa hay dao bèn cắt ngang sọ khỉ như ta vạc trái dưa non , rắc muối tiêu lên, vắt chanh vào rồi lấy muỗng múc ăn như ăn tàu hũ. Không biết lúc đó miệng con khỉ có bị dán băng keo không, nếu không chắc nó kêu thét lên ai nghe thấy mà không ớn.

Bị một võ nặng quá, đàn khỉ còn lại rút sâu vô rừng, không biết chừng nào mới dám ló ra. Chúng tôi để lại vài con khỉ để nuôi chơi, nhưng nó phá phách và dơ dáy quá, lại hao thêm đồ ăn, nên mấy dân nhậu hè nhau đập chết một con, nhúng nước sôi, cạo lông rồi thui như thui chó. Con khỉ còn lại, nhìn thấy vậy kêu khóc thảm thiết quá, và nếu có ai tới gần, nó chấp tay như lạy trông rất tội nghiệp.

Con khỉ khi cạo sạch lông, trông không khác gì thân thể một đứa bé, giống từ đầu cổ, chân tay, cho tới cả cơ quan sinh dục. Tôi nhìn mà lòng kinh sợ, và cả ngày không dám mon men đến gần đám nhậu.

Đêm hôm đó, thao thức không ngủ được, tôi len lén ra cời dây cho con khỉ rồi xua đuổi nó chạy vào rừng. Quên đi rằng cả bọn chúng nó đã cướp không, mồ hôi và sức lực của biết bao người.

Người gửi: nguyen ngoc hanh
Người đăng: Hướng Dương

